

Nu știu o grămadă de lucruri. Nu știu cum de n-am auzit când s-a închis ușa. Cum de n-am încuiat de la bun început blestemata aia de ușă. Sau cum de nu mi-am dat seama că nu era de bine – era de-a dreptul greșit – când am simțit cum se lasă salteaua sub greutatea lui. Cum de n-am țipat când am deschis ochii și l-am văzut cum se vâra între așternuturile patului meu. Nici cum de n-am încercat să-i opun rezistență când încă aș fi avut vreo șansă.

Nu știu cât am zăcut după ce s-a terminat, tot zicându-mi: închide strâns ochii și încearcă, încearcă pur și simplu să uiți. Încearcă să uiți tot ce ai simțit că era profund greșit, tot ce ai simțit că n-o să mai fie niciodată așa cum trebuie. Nu lua în seamă gustul din gură, cearșafurile jilave, coapsele care-ți ard, durerea și greața – chestia ca un glonț care te-a sfâșiat și ți s-a înfipt cumva în măruntaie. Nu, nu plânge. Nu ai de ce să plângi. A fost doar un vis, un vis rău – un coșmar. N-a fost real. N-a fost real. N-a fost real. Îmi tot repet în minte: *N-afostrealN-afostrealN-afostreal*. Încă o dată, încă o dată, încă o dată. Ca o mantră. Ca o rugăciune.

Nu știu că aceste imagini care mi se tot ivesc preț de-o clipă în minte – un film cu altcineva, în altă parte – n-o să dispară niciodată de fapt, n-o să înceteze niciodată să-mi ruleze în minte, n-o să înceteze deloc să mă bântuie. Închid iar ochii, însă tot ce văd, tot ce simt, tot ce aud e: pielea lui,

brațele lui, picioarele lui, mâinile lui prea puternice, răsuflarea lui, mușchii mei întinzându-se, oasele mele trosnind, trupul frângându-mi-se, cum mă apucă slăbiciunea, cum pălesc. Numai toate acestea au rămas.

Nu știu câte ore trec până când mă trezesc în larma obișnuită de duminică – oale și tigăi puse pe aragaz. Mirosuri de mâncare strecurate pe sub ușa mea – șuncă, clătite, cafeaua mamei. Sunetele televizorului – fronturi de aer rece, furtuni avansând în zonă până la ora prânzului –, tata se uită la prognoza meteo. Zgomotul mașinii de spălat vase. Câinele lătrăcios de peste drum hămăie probabil aiurea, ca întotdeauna. Apoi ritmul aproape imperceptibil al mingii de baschet bătute în asfaltul umed de rouă și scârțâitul adidașilor mișcându-se pe alee. Suburbia noastră stupidă, adormită, ca orice altă suburbie stupidă și adormită, se trezește cu greu, ignorându-și propria lipsă de importanță, dorindu-și unanim încă o zi de sâmbătă și gândindu-se cu groază la treburile de prin casă, la mersul la biserică, la listele cu lucruri de făcut și la dimineața de luni. Viața merge mai departe, la întâmplare, își vede de ale ei ca de obicei. Normalitate. Și, oricât aș încerca, nu pot să uit că viața o să meargă mai departe fie că mă trezesc, fie că nu. Obscen de normal.

Nu știu, când mă chinui să deschid ochii, că minciunile s-au pus deja în mișcare. Încerc să înghit. Însă gâtulejul îmi e jupuit. Vreo infecție, îmi spun. Cred că m-am îmbolnăvit, asta-i tot. Probabil am făcut febră. Delirez. Am mintea rătăcită. Îmi ating buzele. Mă ustură. Simt gust de sânge pe limbă. Nu, nu se poate. *N-a fost real*. Îmi zic cu ochii în tavan: cred că nu mi-e bine deloc dacă am ajuns să visez așa ceva. Chestii atât de oribile. Despre Kevin. Kevin. Doar Kevin este cel mai bun prieten al fratelui meu, mi-e ca un frate. Părinții mei îl iubesc cum îl iubește toată

lumea, până și eu, Kevin n-ar face... n-ar fi în stare. Nu se poate. Însă apoi încerc să-mi mișc picioarele ca să mă ridic. Mă dor... nu, le simt de parcă ar fi rupte. Și falca mă doare de parcă aș avea toți dinții cariati.

Închid iar ochii. Respir adânc. Încep să mă pipăi cu o mână. Nu am chiloți pe mine. Mă ridic prea repede în fund și îmi trosnesc toate oasele, ca la bătrâni. Mi-e teamă să mă uit. Însă îi văd: chiloții mei, din cei inscripționați cu zilele săptămânii zac făcuți ghem pe podea. Perechea de marți, deși era sâmbătă – dar hei, cine să afle, nu? Așa mi-am zis când i-am tras ieri pe mine. Acum știu sigur că s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat. Iar durerea din centrul corpului, din adâncul măruntaielor mele începe iar să mă chinuie, ca la un semnal. Dau cearșaful deoparte. De-a lungul brațelor, bazinului și coapselor am vânătăi cât niște rotule de mari. Și mai e și sângele – pe cearșafuri, cuvertură și pe picioare.

Bine, dar trebuia să fie doar o duminică oarecare.

Trebuia să mă scol, să mă îmbrac și să iau micul dejun cu ai mei. După micul dejun aș fi mers imediat la mine în cameră să-mi fac temele pe care nu le-am terminat vineri seara, atentă mai ales să nu greșesc ceva la geometrie. Aș fi exersat noul cântec pe care l-am învățat cu formația la ora de muzică, aș fi sunat-o pe Mara, cea mai bună prietenă a mea, poate aș fi mers mai încolo pe la ea și aș fi fost prinsă în zeci de alte activități stupide și fără sens.

Dar nimic din toate astea n-o să se întâmple azi, o știu prea bine când mă uit uluită la petele de pe pielea mea, în timp ce stau pe pat, cu mâna tremurândă apăsată pe gură.

Cineva îmi bate de două ori la ușă. Sar de pe pat.

—Edy, te-ai trezit? o aud pe mama strigând.

Deschid gura, însă parcă mi-a turnat cineva acid clorhidric pe gât, nu știu dacă o să mai pot vorbi vreodată. Cioc, cioc, cioc.

— Eden, la masă!

Îmi trag repede cămașa de noapte în jos cât pot, însă și pe ea sunt pete de sânge.

— Mamă? îi strig în sfârșit cu un glas răgușit, oribil.

Mama deschide doar o idee ușa. Când aruncă o privire înăuntru, ochii îi sunt atrași imediat de petele de sânge.

— Vai, Doamne, exclamă ea, apoi intră închizând repede ușa în urma ei.

— Mamă, am...

Dar cum să rostesc cuvintele, cele mai crâncene cuvinte, care știu că trebuie spuse cu glas tare?

— Oh, Edy, spune ea oftând și uitându-se la mine cu un surâs trist pe buze. E în regulă.

— Ce... dau să spun.

Cum să fie în regulă, în ce univers e în regulă așa ceva?

— Se mai întâmplă când nu te-aștepți.

Se fâțâie prin cameră, s-a apucat să facă ordine aproape fără să se uite la mine, cât îmi explică ce-i cu ciclul menstrual, calendarele și calcularea zilelor.

— Oricui i se poate întâmpla. De-asta ți-am zis să fii atentă când trebuie să-ți vină menstruația. Așa n-o să mai ai de-a face cu asemenea... surprize. Poți să te... pregătești.

Asta are impresia că s-a întâmplat.

Acuma, am văzut destule filme la televizor care m-au învățat că trebuie să zici ce s-a întâmplat. Trebuie să zici dracului.

— Dar...

— Ce-ar fi să faci un duș, scumpo? mă întrerupe ea. Mă ocup eu de... ăă... face un gest larg cu brațul spre patul meu cât își caută cuvintele. Dezastrul ăsta.

Dezastrul ăsta. Vai, Doamne, acum sau niciodată. Acum sau niciodată. Acum.

— Mamă... încerc iar.

— Să nu-ți fie jenă, spune ea râzând. E în ordine, serios, pe cuvânt.

Stă deasupra mea, părând mai înaltă ca oricând, și-mi întinde halatul, fără să-mi vadă chiloții de marți mototoliți pe jos, la picioarele ei.

— Mamă, Kevin... încep eu, însă îmi vine să vărs când îi rostesc numele.

— Nu-ți face griji, Edy. E cu fratele tău în curtea din spate. Joacă baschet. Iar taică-tu nu se mișcă din fața televizorului, ca de obicei. N-o să te vadă nimeni. Haide. Pune-l pe tine.

Când mă uit în sus la ea, mă simt foarte mică. Iar glasul șoptit al lui Kevin mi se învârte în minte ca o tornadă... îi simt respirația pe față... *Nimeni n-o să te creadă vreodată. Știi doar. Nimeni. Niciodată.*

Apoi mama scutură halatul înspre mine, oferindu-mi o minciună pe care nici măcar n-a trebuit s-o născocesc. În ochi începe să i se citească privirea aia a ei nerăbdătoare, de parcă ar spune „Hai, e sărbătoare, n-am timp de-așa ceva“. E clar cazul s-o iau din loc, ca să se ocupe de dezastru. La fel de clar e că nimeni n-o să mă asculte. Nimeni n-o să mă vadă – el știa asta. Se învârte de destulă vreme pe-aici ca să știe cum merg lucrurile.

Încerc să mă ridic fără să arăt cât de distrusă sunt. Vâr cu un șut chiloții sub pat, ca să nu-i găsească și să se întrebe ce-i cu ei. Accept halatul. Accept minciuna. Și, cum mă uit peste umăr la mama, care strânge cearșafurile murdare – dovada –, știu în sinea mea că dacă n-o s-o fac acum, n-o s-o fac niciodată. Pentru că el a avut dreptate, n-o să mă creadă nimeni. Sigur că n-o să mă creadă. Niciodată.

În baie îmi dau cu grijă jos cămașa de noapte, apoi o mototolesc ținând-o cât mai departe de corp și o vâr în

coșul de gunoi de sub chiuvetă. Îmi așez mai bine ochelarii pe nas și mă cercetez mai de aproape. Pe gât am câteva vânătăi ușoare, acolo unde m-a apucat cu degetele. Însă sunt nimica toată dacă le compar cu cele de pe corp. Pe față n-am nicio vânătaie. Doar cicatricea lungă de cinci centimetri de deasupra ochiului stâng, cu care m-am ales acum două veri după un accident de bicicletă. Părul arată ceva mai ciufulit decât de obicei, dar în fond par neschimbată – n-o să observe nimeni.

Când ies de sub duș – tot murdară, deși m-am frecat la sânge peste tot, de parcă aș putea să-mi șterg vânătăile –, îl văd pe el în fața ochilor. Stă la masa mea din bucătărie, în încăperea în care mănânc, cu fratele, tatăl și mama mea, și bea suc de portocale din paharul meu – gura lui pe un pahar din care va trebui să beau eu la un moment dat. Pe o furculiță pe care curând n-o să am cum s-o deosebesc de celelalte furculițe din casă. Și-a lăsat amprente nu doar pe fiecare centimetru din corpul meu, ci și pe toate obiectele de aici: din casă, din viața mea, din lume – pe toate le-a infectat cu prezența lui.

Caelin își ridică privirea și mă privește atent când mă apropiu cu prudență de masă. Vede totul. Știam c-o să observe imediat. Dacă ar fi să observe cineva – cineva pe care pot să contez c-o să observe –, acea persoană ar fi fratele meu mai mare.

— OK, te porți foarte ciudat și intens, mă anunță el.

Și-a dat seama pentru că întotdeauna m-a cunoscut chiar mai bine decât mă cunosc eu.

Așa că rămân locului, așteptând să facă ceva. Să lase furculița, să se ridice de la masă, să mă tragă deoparte luându-mă de braț și să mă conducă în curte pentru a mă lua la întrebări: ce-am pățit, ce s-a întâmplat? Atunci o să-i spun ce mi-a făcut Kevin, iar el o să-mi servească un

text de-al lui, de frate mai mare ce e, gen: „Nu-ți face griji, Edy, mă ocup eu de tot.“ Cum făcea când se lua cineva de mine. După care o să dea fuga în casă și o să-l omoare pe Kevin înjunghindu-l cu cuțitul de întins unt.

Însă nu asta se întâmplă.

Stă și se uită la mine, atâta tot. Apoi, încet-încet, gura îi se răsfrânge într-un zâmbet șmecheresc – un zâmbet glumeț de-al nostru –, pe care se așteaptă să i-l întorc, să-i fac un semn sau să mă pun pe râs, de parcă mi-am pus în gând să glumesc pe seama alor noștri. Vrea să se prindă. Însă nu se prinde deloc. Așa că ridică din umeri, se întoarce la farfuria lui și taie o bucată mare de clătită. Simt cum parcă mi se înfige și mai adânc glonțul ăla în stomac în timp ce stau acolo, încremenită în hol.

— Pe bune, la ce te holbezi? mormăie cu gura plină, pe tonul lui frățesc bine cunoscut, pe care și l-a perfecționat de-a lungul anilor, care-ți dă de înțeles că ești cel mai mare nătăflet de pe fața pământului.

În tot acest timp, Kevin de-abia dacă-și ridică privirea. Nu mă privește amenințător. Nu-mi face semn c-o să văd eu, nimic. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se poartă cu aceeași nepăsare rece dintotdeauna. De parcă aș fi tot sora mai mică a lui Caelin, tocilara pistruiată cu păr aiurea, un boboc oarecare care cântă într-o formație cu alți tocilari și se ține după coada lor, cu clarinetul în mână. Însă nu mai sunt fata aia. Nici nu mai vreau să fiu fata aia. Fata aceea atât de naivă și de proastă, acel tip de fată care a permis să i se întâmple așa ceva.

— Haide, Minnie, îmi spune tata, adresându-mi-se cu numele de alint.

De la „Minnie Mouse“, pentru că de-abia mi se auzea vocea.

— Stai jos, mă invită el arătând spre felurile de pe masă. Se răcește mâncarea.

În timp ce eu – șoricelul lor – stau în fața lor cu ochelarii strâmbi care îmi alunecă de pe puntea nasului, scrutată parcă până la piele de opt ochi cercetători care așteaptă să-mi intru în rol, îmi dau în sfârșit seama ce se întâmplă de fapt. Cei paisprezece ani de viață de până acum au fost doar o repetiție cu costume în care am învățat cum să-mi țin gura în acest moment. Și doar Kevin mi-a zis; cu buzele aproape lipite de ale mele, mi-a șoptit: *O să-ți ții gura*. Azi-noapte a fost un simplu ordin, o poruncă, însă azi este purul adevăr.

Îmi ridic ochelarii pe nas. Și mă mișc încet, prudent, cu o senzație de greață în stomac, de parcă aș avea trac. Mă port de parcă nu simt cum îmi zvâcnește și palpită fiecare părțică dinlăuntru și din afară. Mă așez pe scaun lângă Kevin, ca la atâtea alte mese în familie. Doar îl consideram de-al nostru. Mama spunea întruna asta. Era bine-venit oricând. Oricând.